

Комір Сергій Іванович
(11.04.67 -07.10. 2022)

Сонце лагідно торкалося стежок, витканих між хатами. Я повільно йду знайомото вулицею, вдихаючи тепле повітря, насичене ароматами лісу та луків. Серце стиснулося від туги, коли я побачила знайому хату. Великий будинок стояв мовчки, наче затамувавши подих. Світлі фарби потьмяніли, а веселі квіти на клумбі зав'яли. Здавалося, що сама хата сумувала за своїм господарем, Коміром Сергієм Івановичем. Високий, з сивим волоссям і глибокими зморшками на обличчі, дядько Сергій завжди мав теплу та щирю усмішку на обличчі, як сонячний промінчик у зимовий день. Мені здається, що кожен куточок нашого селища зберігає частинку його душі, наче відлуння того доброго серця, що більше не б'ється.

Народився Сергій Іванович Комір 11 квітня 1967 року у селищі Ярова на Лиманщині. Закінчив місцеву школу. Одразу після цього влаштувався працювати на Ізюмський оптичний завод. Згодом пішов служити в армію. Потім працював слюсарем у Лиманському локомотивному депо. Останні роки був робітником із комплексного обслуговування Святогірського закладу загальної середньої освіти. Дуже любив дітей, тому із великим захопленням працював у згаданому закладі освіти. Слюсар золоті руки, він міг полагодити будь-що. Встигав ще зацікавити історіями про свої життєві пригоди, які захоплювали учнів під час перерви, завжди знаходив привід для жартів як із дорослими, так і дітьми.

Вдома займався бджолярством. Сергій Іванович завжди казав, що бджоли — це не просто комахи, а справжні трудяги, які навчають нас терпінню та відданості. Він вмів передбачати погоду за їхньою поведінкою. А ще говорили, що його мед мав цілющі властивості. Я завжди дивувалася, як він може так добре розуміти цих крихітних комах. Це був не просто мій сусід, а справжній чарівник, який вмів розмовляти з бджолами. Я досі пам'ятаю, як він ніжно підіймав рамку з шільником, а тисячі маленьких трудівниць спокійно облітали його руки. Дядько Сергій любив природу. Коли щось робив по господарству, чи працював на городі, завжди співав про те, як ростуть рослини, про дощ, що зрошував

землю, і про тепло сонця. Навіть у спекотні дні його пісні приносили прохолоду і радість.

Сергій Іванович був одружений, мав доньку Яну та сина Максима, двох онучок. Особливо часто провідувала дідуса старша Діана. Вони проводили цілі дні разом. Гуляли лісом, збирали гриби і ягоди, ловили рибу в ставку. Він розповідав їй безліч цікавих історій про наше селище, про людей, які тут жили раніше. А ще дідусь вчив онучку розпізнавати птахів, зірки. Вечорами, коли спускалася ніч, вони сиділи на лавочці біля хати та спостерігали за зоряним небом. Дідусь казав, що кожна зірка – це душа померлої людини, яка оберігає нас з небес. Вона завжди вірила його словам і відчувала себе під його захистом.

Сергій Іванович дуже пишався своєю родиною і завжди намагався прищепити своїм дітям та онучкам любов до рідної землі та сімейних цінностей. «Якщо ти не любиш батьків і свою Батьківщину, то ти не українець!» – завжди тримався цих слів по життю», – розповіла донька загиблого Яна. Сергій Іванович був відповідальним, чесним та справедливим. Дуже веселий, добрий. Усім, хто звертався до нього, ніколи не відмовляв у допомозі. Любив Україну і завжди казав: "Бути Українцем – це велика честь!"

Одним із перших пішов захищати нашу землю. Дядько Сергій говорив: "Я не можу стояти осторонь, коли моя Україна в небезпеці. Під час повномасштабного російського вторгнення Сергій Іванович став до лав 109-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних Сил України. Мій тато спілкувався з ним і одного разу запитав: «Коли закінчиться війна?», це було десь у березні 2022 року. На що дядько Сергій відповів: «До осені закінчиться.» Восени війна і закінчилася для нього. 55-річний Сергій Комир, позивний Седой, загинув 7 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання поблизу села Новогорівка на Луганщині. Поховали Коміра Сергія Івановича у рідному селищі Ярова. Над його могилою гордо майорить прапор України, як символ вічної пам'яті та шани.

Ми всі знали, що втратили когось незамінного. Відтоді в моїй пам'яті залишився цей світлий образ сивочолого чоловіка, з позивним «Седой», чия сміливість і доброта назавжди залишаться з нами, як свічка, що горить у темряві, навіть коли вітер намагається її загасити.

Завжди, коли згадую свого сусіда, односельця, дядька Сергія на душі стає тепло. Він був людиною, яка запам'яталася всім на

нашій вулиці своєю добротою та мудрістю. Його руки, загрубіли від важкої роботи, завжди знаходили час і для допомоги сусідам, і для ніжного дотику до голови онучок. Та навіть ці теплі спогади не можуть повністю приховати той біль, який я відчуваю від думки про його трагічну загибель на війні. Він пішов, залишивши за собою не лише порожнє місце за столом, але й цілу історію, яку тепер ми розповідаємо один одному, щоб пам'ять про нього жила далі.

Фоменко Дар'я, 7 клас,
Ярівський ліцей Лиманської міської ради
Донецької області,
сусідка, Героя Комира Сергія Івановича,
мешкали неподалік на одній вулиці Івана Труша
у селищі Ярова Краматорського району
Ментор Мартиненко Тетяна Володимирівна, заступник
директора ЗЗСО, учитель зарубіжної літератури

